

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Burrougs W.S\Joselito.pdb

PDB Name: W.S.Burrougs-Joselito
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

William S. Burroughs

JOSELITO

A Joselito, který psal špatnou, třídně uvědomělou poezii, začal kašlat. Německý doktor ho krátce prohlédl a dotýkal se přitom dlouhými, delikátními prsty Joselitových žeber. Kromě lékaře byl ještě koncertním houslistou, matematikem, mistrem šachu a také doktorem mezinárodní jurisprudence s oprávněním provozovat praxi na toaletách v Haagu.

Doktor vrhl tvrdý a odměřený pohled na Joselitovu hnědou hrud'. Pohlédl na Carla a usmál se úsměv jednoho vzdělance na druhého - a pozvedl obočí, říkáje beze slov:

Alzo, kvůli tomu zabeđenému venkovanovi se musíme vystříhat užití slov, že ano? Jinak by se zesral strachy. Koch a chrlení, obě ta slova jsou dost ošklivá, mám ten dojem.

Nahlas ale konstatoval: Je to catarro de los pulmones.

Carl se bavil s doktorem venku, pod úzkou arkádou, a déšť z ulice mu odstříkoval na nohavice; myslel na to, kolika lidem to má říct, schodiště, terasy, trávniky, příjezdové cesty, chodby a ulice světa v doktorových očích... staromódní německé altánky, motýlovité podnosy ke stropu, skrytý pompézní zápach urémie, prosakující pode dveřmi; úzkoprsý chlapík z předměstí stíhá za zvuku postřikovače trávnik, v dřímajícím poklidu noci v džungli, pod tichými křídly komárů Anopheles. (Poznámka: Toto není metafora. Komáři Anopheles jsou skutečně tiší.) Tenké koberce v diskrétním soukromém sanatoriu v Kensingtonu: židle potažené tuhým brokátem a šálek čaje, moderní švédský obývací pokoj s hyacinty v široké žluté váze - venku porcelánově modré severní nebe a honící se oblaka, pod špatnými akvarely umírajícího studenta medicíny.

Myslím, že schnaps, Frau Underschnitt. Doktor hovořil do telefonu a před sebou měl rozloženou šachovnici. Celkem lehká léze, řekl bych... samozřejmě, že jsem ještě neviděl snímek ze štítu. Zvedá krále a pak ho zase bezmyšlenkovitě staví zpět. Ano... Obě plíce... naprosto definitivně. Pokládá sluchátko a obrací se k Carlovi. Všiml jsem si, že tito lidé mají obdivuhodnou schopnost rychlého hojení ran, s malým výskytem infekce. Je to vždycky v plicích... pneumonie, a samozřejmě, Old Faithful. Doktor chytá Carla chvatně za ocas a vyskakuje s nakřáplým dacanským řehotem do výšky. Jeho evropský úsměv jako by neznal neslušné chování dítěte nebo zvířete. Pokračuje zdvořile a úlisně svou odhmotněnou angličtinou, nahánějící strach. Náš Starý věrný, Bacillus Koch. Sráží paty a sklání hlavu. Jinak by se asi ty posranci museli množit do moře, není to tak? Ječí a strká Carlovi tvář do obličeje. Carl se odtahuje stranou, za sebou šedou stěnu deště.

A to opravdu není nějaké místo, kde by ho mohli léčit?

No, myslím, že nějaké takové sanatorium je, protahuje to slovo s jistou dvojsmyslnou obscenitou, v krajském městě.

Napišu vám adresu. Léková terapie?

Ve vlhkém a sklíčeném vzduchu zní jeho hlas monotónně a těžce.

Kdoví. Jsou to všechno natvrdlý sedláci, a nehorší ze všech těch venkovských dacanů jsou ti takzvaně gramotní.

Těmhle lidem by měli zabránit nejen v tom, aby se naučili číst, ale aby se vůbec naučili mluvit. Není třeba jim bránit v myšlení; to už udělala příroda za nás.

Tady je ta adresa, šeptl doktor, aniž by pohnul rty.

Upustil Carlovi do dlaně smotek papíru. Jeho špinavé prsty, zářící nad tím svinstvem, spočinuly na Carlově rukávu.

Je zde ještě otázka mého honoráře.

Carl mu podal zmuchlanou bankovku... a doktor se ztratil v šedém přítmí, sešlý a falešný jako starý feťák.

Carl uviděl Joselita ve velkém čistém pokoji, zalitým světlem, s vlastní vanou a betonovým balkónem. V chladném prázdném pokoji není o čem mluvit, v široké žluté váze kvetou hyacinty, porcelánově modré nebe a honící se oblaka, v očích mu střídavě doutnal a pohasínal chvějivý strach. Když se usmál, strach odletěl v malých útržcích světla a záhadně a nevyzpytatelně čekal v chladných rozích pod stropem. A co jsem taky mohl říkat, když jsem všude kolem sebe cítil smrt a v hlavě měl ty krátké zpětrhané představy, co se vynořují před usnutím?

Zítra mě pošlou do nového sanatoria. Půjď se za mnou podívat. Budu tam úplně sám.

Zakašlal a vzal si tabletku kodeinu.

Doktore, rozumím, tedy, bylo mi vysvětleno, četl jsem i slyšel - nejsem lékař - a ani ho ze sebe nechci dělat - že pojem léčba v sanatoriu byl již více méně vytlačen, nebo přinejmenším naprosto určitě doplněn lékovou terapií. Je to tak,

podle vašeho názoru? Chci říct jen tohle, doktore, řekněte mi, prosím vás, ve vší upřímnosti, jako člověk člověku, jaký na to máte názor, léková terapie versus léčba v sanatoriu? Jste jejím stoupencem?

Doktorova indiánská tvář, poznamenaná nemocnými játry, byla prázdná jako tvář překupníka. Naprosto moderní, jak sám vidíte, ukazuje špatně prokrvenými nachovými prsty po pokoji. Vana... voda... květiny. Všicko. Skončil s vítězným úšklebkem, v cockney. Napišu vám dopis.

Tamten dopis? Pro sanatorium?

Doktor promlouval ze země černých skal a velkých, měňavě hnědých lagun. Nábytek... moderní a pohodlný. Jistě to vidíte také tak?

Carl nemohl sanatorium zahlédnout, bránila mu v tom falešná fasáda ze zeleného štuky, již vévodil složitý neónový znak, proti nebi zašlý a pochmurný, čekající na temnotu. Sanatorium bylo vystavěno na velkém vápencovém ostrohu, o nějž se lámaly vlny kvetoucích stromů a úponků vinné révy. Ve vzduchu těžce visela vůně květin.

Velitel seděl pod šlahounem vinné révy u dlouhého dřevěného stolu. Nedělal vůbec nic. Vzal dopis, který mu Carl podával, přečetl ho šeptem a levou ruku si přitom držel na rtech. Nabodnul dopis na hřebík nad záchodem. Začal cosi přepisovat z hlavní knihy, plné čísel. Psal a psal.

V Carlově hlavě měkce vybuchovaly nesouvislé a zpřetrhané představy, jediným tichým rázem šel ze sebe. Jasně a zřetelně viděl z velké dálky sám sebe, jak sedí v jídelně. Předávkování háčkem. Jeho stará s ním třese a drží mu pod nosem teplou kávu.

Mikuláše vánoční nálepky. Lidičky, bojíte proti tuberkulóze, šeptá nehmotným feťáckým hlasem. Sbor Armády spásy, složený z upřímných homosexuálních fotbalových koučů, pje: Na sladkou shledanou.

Carl vklouzl zpět do svého těla, pozemský feťácký duch.

Mohl bych ho přece podmáznout.

Velitel ťuká jedním prstem do stolu a brouká si Coming Through the Rye. Nejdříve daleko, a pak neodbytně blízko, jako mlhová siréna, zlomek vteřiny před drtivou srážkou.

Carl povytáhl z kapsy u kalhot bankovku... Velitel stál u širokého panelu s uzamykatelnými odkládacími skřínkami. Pohlédl na Carla mdlýma a pohaslýma zvířecíma očima, umíral zevnitř a beznadějný strach odrážel tvář smrti. Měl už bankovku zpola vytaženou, když ho v té vůni květin zasáhla slabost, zarazila mu dech a zastavila krev v žilách. Ocítl se ve velkém kuželu, rotujícím do černého bodu.

Léčba léky? Výkřik náhle vyrazil z jeho těla, prázdnými školními šatnami se skřínkami a boudami, zatuchlými výletními hotýlky a přízračným: kašlajícími chodbami tuberáckých sanatorií, brumláním a chrchláním, zápachem špinavě šedé vody po nádobí v hotýlcích a starobincích, pobořeným sloupopřadími a znečištěnými arabeskami, železnými pisoáry, které moč miliónů buzíků ztenčila na papír, opuštěnými latrínami se zápachem výkalů navracejících se do půdy, zarostlými býlim, koles vztyčeného dřevěného falu na hrobě umírajících famíků, žalostněm jako listy ve větru, přes širokou hnědou řeku, po které plují celé stromy se zelenými hady ve větvích a smutnoocí lemurové pozorují břeh přes rozlehlou hladinu (křídla supů protínají nakřáple vzduch). Po cestě jsou rozsety potrhané kondomy, prázdné kapsle od háčka a tuby od vaginálního lubrikantu, pomačkané a vysušené na letním slunci jako kostní moučka.

"Můj nábytek." Velitelova tvář vzplanula v záblesku pohotovostní žárovky jako kov. Oči mu pohasly. Pokojem se prohnal závan ozónu. V jednom koutě si "novie" cosi mumlala ned svými svícemi a oltářiky.

"Všechno to patří Traku...moderní, excelentní..." kývá hlavou jako idiot a slintá. Žlutá kočka tahá Carla za nohavici a běží na betonový balkón. Kolem se ženou mraky.

"Mohl bych svůj vklad dostat zpátky. Rozjeť si někde malej kšeftík." pokyvuje hlavou a usmívá se jako mechanická hračka.

Joselito!!! Jak jméno prosviští kolem a zvolna mizí, hoši vzhlednou od pouliční hry s míčem, od býčích zápasů a cyklistických závodů.

Joselito!... Paco!... Pope!... Emique!... Smutný hoch vzlyká za horké noci do větru. Znak Traku se začíná jako noční šelma probouzet a vyšlehává modrým plamenem.

ČERNÉ MASO

"My přátelové, ano?"

Čistič bot nasadil pasácký úsměv zlodějička a vzhledl do Námořnickových mrtvých, chladných podmořských očí, očí beze stopy tepla, chťiče, nenávisti nebo prostě nějakého postu, jaký kdy chlapec na sobě nebo na jiných zažil, chladných a zároveň vášnivých, neosobních a bezohledně dravých.

Námořník se předklonil a položil prst na chlapcovo záloktí. Promluvil mrtvým, feťáckým šepotem.

"Teda, mladej, s takovejma žílama bych se ale pořádně rozšoup!"

Zasmál se černým hmyzím smíchem, který jako by sloužil nějakému obskurnímu způsobu orientace, podobně jako netopýří pištění. Námořník se třikrát zasmál. Pak přestal a strnul, zaposlouchán bez hnutí do sebe. Naladil se na tichou frekvenci drogy. Jeho tvář se napnula přes vysedlé lícní kosti jako žlutý vosk a zklidnila se. Počkal, až mu cigareta do půlky dohoří. Námořník uměl čekat. Ale jeho oči vzplanuly skrytou a vyprahlou touhou. Kvůli muži, který právě vešel, natočil svou tvář ovládnuté naléhavé potřeby o půl obratu stranou. Tloušťík Koncovka si sedl a přejížděl kavárnu prázdnýma periskopickýma očima. Když jeho oči mýjely Námořníka, nepatrně pokývl. Pouze obnažené nervy abstřáku mohly zaregistrovat nějaký pohyb.

Námořník podal chlapci minci. Plavně přešel k Tloušťíkovu stolu a usedl. Dlouho seděli a mlčeli. Kavárna byla vestavěna do jedné strany kamenné plošiny, na dně hlubokého kaňonu zdíva. Kavárnu proudily tváře Města,

mlčenlivé jako ryby, potřísněné nízkými závislostmi a hmyzími chťiči. Osvětlená kavárna byla potápěčským zvonek, který se urval z lana a nořil se do černých hlubin.

Námořník si čistil o klopky nevýrazného civilního obleku nehty, Mezi zářivě žlutými zuby si pohvizdovat nějakou krátkou melodii:

Když se pohnul, vycházel z jeho šatů zápach plísně, zatuchlý puch opuštěných tělocvičných šaten.

"Se sálajícím napětím si pozorně prohlížel nehty."

"Dobřej tip, Tlouštíku. Můžu dotlačit dvacku. Ale potřebuje založit."

"Na šmelinu?"

"Prostě tady těch dvacet babek nemá. Teda ale řeknu ti, je to pěkně silný kafe, Jeden se trochu rozšoupne a hned máš padáka." Námořník hleděl na svoje nehty, jako kdyby studoval námořní mapu. Přece víš, že to vždycky dovalím."

"Uděláme to za třicet. A pětku za balení předem. Zítra, touhle dobou."

"Tlouštíku, já tu tubu ale potřebuju hned."

"Tak se projdi a jednu dostaneš."

Námořník vplul na Náměstí. Hoša z ulice mu vrazil do tváře noviny, aby tak zakryl ruku na Námořníkově peru.

Námořník šel dál. Vytáhl pero a zlomil ho ve svých tenkých, žilnatých, růžových prstech jako ořech. Vyňal olověnou tubu. Jeden konec odřízl malým zahnutým nožikem. Vyvalila se černá mlha a vznášela se ve vzduchu jako rozvlněná kožšina. Námořníková tvář se rozplynula. Ústa se mu vychlípila k dlouhé tubě a nasála černé chmýří, chvěla se v nadzvukových peristaltických stazích a ztratila se v tiché růžové explozi. Jeho obličej se opět vrátil do ohniska, nesnesitelně ostrý a jasný, planoucí žlutým cejchem drogy, vypalující znamení na šedé hýždě miliónu ječících feťáků.

"To vystačí na měsíc," a rozhodl po poradě s neviditelným zrcadlem.

Všechny ulice Města se svažují mezi prohlubujícími se kaňony do rozlehlého náměstí ve tvaru ledvin, které je celé ve tmě. Stěny ulic i náměstí jsou provrtány členitými obytnými pokojíky a kavárnami, některé jsou hluboké něco přes metr a jiné se táhnou mimo dohled a větví se v síť místností a chodeb.

Na všech rovinách se kříží změř mostů, lávek, kočičích můstků a lanovek. Katatoničtí výrostci oblečení jako ženy v róby z pytloviny a ze shnilých cárů, tváře silně a sprostě pomalované jasnými barvami přes vrstvu stop po výprascích a arabesek nesouvislých jizev zhnisaných až na perleťovou kost, se s mlčenlivou, přítulnou a neodbytnou naléhavostí mačkají ke kolemjdoucím.

Kšeftaři s Černým masem obrovitě černé vodní stonožky - dosahující někdy délky téměř dvou metrů -, jež se vyskytuje ve stružkách mezi černými kameny a hnědými, měňavými lagunami; předvádějí v maskovaných otvorech Náměstí, patrných pouze Pojídačům masa, ochrnuté korýše.

Příslušníci dávno vymizelých a nepředstavitelných řemesel čmárající cosi vetruštině, narkomané, závislí na ještě nesyntetizovaných drogách, černí šmelináři třetí světové války, akciové s telepatickou citlivostí, osteopatové ducha, objevitelé přestupků proti pravidlům, odhalených chladně korektními paranoidními šachisty, doručovatelé neúplných rozkazů a rozsudků, zapsaných hebefrenickým těsnopisem a obviňujících z nevýslovně odporných zprznění ducha, státní úředníci neustavených policejních států, překupníci a dohazovači nádherných a intenzivních snů a nostalgii, ověřených na zcitlivěných buňkách postižených slabostí z nedostatku drogy a handlovaných za suroviny vůle, pijáci Těžké kapaliny, zapečetěné v průsvitně jantarové žluti snů.

Kavárna Schůzka zabírá celou jednu stranu Náměstí, to je bludiště kuchyní, restaurací, nocležen, odvážných železných balkónů a sklepení, otvírajících se do podzemních lázní.

Na taburetech, potažených bílým saténem sedí nazí Hlavouni a srkají alabastrovými brčky průsvitné barevné sirupy.

Hlavouni nemají játra a živí se výlučně sladkostmi. Tenké, rudě fialové rty zakrývají zoban z černé kosti, ostrý jako břitva, kterým se často trhají při bitkách o zákazníky na cucky. Tito tvorové vylučují ze svých ztopořených penisů kapalinu, která vyvolává návyk, a tím, že zpomaluje metabolismus, prodlužuje život. (Ve skutečnosti se u všech agens dlouhověkosti prokázalo, že vyvolávají návyk; a to v přímém poměru k jejich účinnosti při prodlužování života.)

Narkomané, závislí na kapalině vylučované Hlavovhy, jsou známi jako Had'áci. Mají růžová těla s ohebnými kostmi a několik se jich vlní po židlích. Za každým uchem jim vyrůstá vějíř zelených chrupavek, pokrytý dutými vztyčenými chlupy, kterým Had'áci absorbují kapalinu. Vějíře, které se čas od času pohnou, když se jich dotknou neviditelné proudy, slouží také k určitému druhu dorozumívání, známému pouze Had'ákům.

Během bienálních Panik, při nichž přepadává surová Snová policie s rachotem město, Hlavouni uprchnou a skryjí se v těch nejhlubších prasklinách ve zdi, uzavřou se do hliněných komůrek a po týdny tak setrvávají v biostázi. V oněch dnech šedého teroru rejdí Had'áci sem a tam, stále rychleji, při setkání ječí jeden na druhého nadzvukovou rychlostí a jejich ohebné lebky se bezhlavě míhají v černých větrech hmyzí agónie.

Snová policie se rozpadne na kapičky shnilé ektoplazmy, které pak za abst'ákového jitra, zamete starý plivající a chrchlající feťák. Hlavounský Muž přijde s alabastrovými konvicemi naplněnými kapalinou a Had'áci se zase uklidní.

Vzduch je opět klidný a čistý jako nitroglycerin. Námořník zahlédl svého Had'áka. Přesunul se a objednal zelený sirup. Had'ák měl malá kulatá talířkovitá ústa z hnědé chrupavky a zelené oči téměř bez výrazu, zakryté tenkou membránou víčka. Námořník čekal hodinu, než tvor zachytil jeho přítomnost.

"Nějaký chechtáky pro Tlouštíka?" zeptal se a jeho slova rozčeřila chloupky Had'ákova vějíře. Trvalo celé dvě hodiny, než pozvedl tři průhledné růžové prsty, pokryté černým chmýřím.

Několik Pojídačů masa, příliš slabých na to, aby se pohnuli, leželo ve zvracích. (Černé maso je jako zkažený sýr, neodolatelně lahodné a vyvolávající nauzeu, takže pojídači jedí a dáví neustále dokola, dokud se nezhroutí vyčerpáním.)

Pomalovaný výrostek vklouzl dovnitř a sebral jeden z velkých černých pařátů, vydávajících sladký, chorobný zápach, který se vlnil kavárnou.

NEMOCNICE

Poznámky z dezintoxikace. Paranoia počátečních stavů při vysazení... Vše se zdá být modré... Mrtvé a ochablé, bezbarvé tělo.

Noční můry při vysazení. Kavárna obložená zrcadly. Prázdnost... Na něco čekám... V bočních dveřích se objevuje muž... Štíhlý malý Arab, s šedým vousem i tváří, oblečený do hnědé galábie... V ruce držím džbán vřící kyseliny... Přepaden nutkavým záchvatem ji vrhám do jeho tváře...

Každý vypadá jako narkoman...

Krátká procházka po nemocničním dvorku... Za mé nepřítomnosti někdo použil mé nůžky, jsou potřísněny nějakým lepavým, červenohnědým svinstvem... Bezpochyby si ta kurvička uklízečka zastříhávala svoje vložky.

Schodiště zaplňují hrozně vypadající Evropané; když potřebuji lék; tak zastavují sestru, když se myji, vylévají mi do umyvadla moč a v jednom kuse vysedávají celé hodiny na záchodě - snad tam loví gumový prst plný diamantů, co si zašili do prdele...

Ve skutečnosti se vedle mě nastěhoval celý klan Evropanů... Starou matku budou operovat a dcera se hned přivalí taky, aby dohlédla, že se té staré pizdě dostane pořádné péče. Podivní návštěvníci, podle všeho příbuzní. Jeden z nich nosí taková ta skla, co si ti fikaní klenotníci nasazují do očí při prohlížení kamenů... Zřejmě brusič diamantů v úpadku...

Muž, co zprasil diamant Thsockmorton a byl s hanbou vyhnán z oboru... Všichni ti klenotníci stojí v pracovních halenách kolem diamantu a čekají na Muže. Chyba jedné tisíciny palce by celý kámen zcela znehodnotila, a tak musí povolát odborníka až z Amsterdamu, aby tu práci udělal za ně... A on se připotácí namol opilý a velkou sbíječkou roztluče diamant na prach...

Nekontroluje je... Překupníci drog z Aleppa? ... Kšeftaři se zmetky z Buenos Aires? Ilegální nákupčí diamantů z Johannesburgu? Obchodníci s otroky ze Somálska? Učitě přinejmenším spolupracují...

Neustálé sny o droze: Hledám pole vlčího máku... Pašeráci whisky v černých stětsonech mi ukazují cestu k arabské kavárně... Jeden z číšníků je spojkou na jugoslávské opium...

Od malajské lesbičky v bílém trenčkotu staženém páskem kupuju balíček heroinu... Prodává mi papírek v muzeu, v tibetském oddělení... Pořád se mi ho snaží ukrást... Hledám místo, kde bych si píchl...

Kritickým bodem při vysazení není počáteční fáze akutních abstinčních příznaků, ale konečný krok uvolnění se z životního milieu drogy... Nastává mezihra noční hrůzy, buněčné paniky života, visícího zamrazeného mezi dvěma způsoby bytí... V tomto bodě se touha po droze soustřeďuje v poslední, nejintenzivnější a naprosto nepotlačitelnou touhu, a zdá se, jako by získávala moc snu: okolnosti vám staví drogu přímo do cesty... Potkáte Šňupaře ještě ze starých časů, lapiducha zlodějka, doktora, co píše...

Strážný v uniformě z lidské kůže, černé semišové sako z negra s knoflíky z kariózních žlutých zubů, elastickou košili přes hlavu z nablýskané kůže Indiána barvy mědi, volné kalhoty z opáleného dospívajícího Seveřana, sandály ze ztvrdlých chodidel mladého malajského farmáře a popelavě hnědý šátek na uzel, zastrčený do košile. (Popelavě hnědá je barva podobná šedi pod hnědou kůží. Někdy bývá k vidění ve smíšených. rodinách černochů a bělochů, kdy se křížení nevydařilo a barvy se oddělily jako olej na vodě...)

Jelikož nemá co na práci a celou výplatu si šetří, aby si mohl kupovat nové šaty, obléká se Strážný s vybranou elegancí a třikrát denně se převléká před obrovským zvětšujícím zrcadlem. Má hezkou, hladkou románskou tvář s tenkým knírkem jako kartáček, malé černé oči, prázdné a nenasytné hmyzí oči, o jakých se vám nikdy ani nezdálo.

Když kráčím k hranici, vybíhá Strážný z casita a na krku se mu houpe zrcadlo v dřevěném rámu. Pokouší se sundat si zrcadlo z krku... Ještě nikdy předtím se nestalo, aby se někdo přiblížil k hranici. Jak si Strážný sundával rám zrcadla, poranil si larynx... Ztratil hlas... Otevírá ústa a je vidět, jak mu uvnitř poskakuje jazyk. Hladká mladá a prázdná tvář i otevřená ústa s jazykem, pohybujícím se uvnitř, jsou neuvěřitelně odporné. Strážce zdvihá paži. Celé tělo sebou škube v křečovitém odporu. Jdu dál a uvolňuji řetěz, natažený přes cestu. Padá s řinkotem kovu o kámen. Procházím Strážný tam stojí v mlžném závoji a hledí za mnou. Pak opět věší řetěz na hák, vrací se do casita a začíná si vytrhávat knír.

Právě přinášejí takzvaný oběd... Vejce na tvrdo, a když sloupnu skořápku, odkryje se něco, co jsem ještě nikdy neviděl... Hodné malé vejce žlutohnědé barvy... Nejspíš ho snesl ptakopysk spářený s kachnou: V pomeranči byl velký červ a už téměř nic jiného... Ten se tam skutečně dostal jako první. ze všech, naprostá jednička... V Egyptě se vyskytuje červ, který se vám dostane do ledvin a vyroste do obrovské velikosti. Ledviny jsou nakonec jenom pouhou tenkou slupkou kolem červa. Neohrožení gurmáni staví maso červa nad všechny ostatní delikatesy. Prý je nepopsatelně lahodné... Koroner z Interzóny, známý jako Ahmed Pitva, udělal na kšeftech s Červem štěstí.

Proti mému oknu je francouzská škola a já si hochy pozorně prohlížím osmkrát přibližujícím polním dalekohledem... Jsou tak blízko, že bych se mohl natáhnout a dotknout se jich... Mají trenýrky... Za chladného jarního jitra mohu vidět husí kůži na jejich nohách... Sám se promítám dalekohledem přes ulici, duch v ranním slunečním svitu, rván odhmotněným chtíčem.

Už jsem vám někdy vyprávěl, jak jsme jednou s Marvem zaplatili dvěma arabským klučinům šedesát centů, aby nám předvedli, jak šoustá jeden druhého? Takže se ptám Marva: "Myslíš, že to udělají?"

A on říká: "Řekl bych, že jo. Jsou hladoví."

A já povídám: "Přesně tak bych je chtěl vidět." Připadám si z toho trochu jako starý zvrhlík, ale "Son cosas de la vida," jak řekl Soberba de la Flor, když ho poldové kárali za to, že odstřelil tu kundu a mrtvé tělo vzal do motelu Bar O a tam ho šoustal...

"Tvrdě to na mě hrála, že už to dostala," vysvětluje... "Takovej rámus já přece nemusím při klácení poslouchat," (Sobexba de la Flor byl mexický zločinec s několika celkem bezvýznamnými vraždami na krku.).

Klozet byl zamčený celé tři hodiny... Počítám, že ho používají jako operační sál...

SESTRA: "Nemůžu jí najít puls, doktore."

Dr. BENWAY: "Možná ho má šouplej do kundy v gumovém prstu."

SESTRA: "Adrenalin, doktore?"

Dr. BENWAY: "Noční hlídač si ho všechen napichal, aby se rozšoup." Ohlíží se a bere jeden z těch gumových zvonů, kterými se prošťuchují záchody... Přistupuje k pacientce... "Proved'te incizi, doktore Limpfe," říká zděšenému asistentovi... "Chystám se k masáži srdce."

Dr. Limpf krčí rameny a začíná incizi. Dr. Benway omývá zvon tak, že s ním šplouchá v záchodové mise...

SESTRA: "Nemělo by se to ale sterilizovat, doktore?"

Dr. BENWAY: "Velice správně, ale na to teď není čas." Sedá si na zvon jako na rákosovou stoličku a pozoruje, jak asistent provádí incizi. "Mladí vejťahové, jako jste vy, by bez elektrického vibračního skalpelu z automatickým odsáváním a sešíváním nerozfízli ani uhra... Brzo budeme operovat pomocí dálkového ovládání pacienty, které ani neuvidíme... Nebudeme dělat nic jiného než mačkat knoflíky. Z chirurge se vytrácí veškerá dovednost a zručnost... Všechen ten fortel a improvizace... Už jsem vám vyprávěl, jak jsem jednou provedl apendektomií rezavou plechovkou od sardinek? A když mě to jednou zaskočilo a neměl jsem vůbec žádný nástroj, tak jsem odstranil děložní tumor vlastními zuby. To bylo v Horním Effendi; a kromě toho..."

Dr. LIMF: "Doktore, incize je hotova."

Dr. Benway vráží do incize zvon a pohybuje s ním nahoru a dolů.

Krev stříká na lékaře, sestru i na zeď... Zvon vydává odporný savý zvuk.

SESTRA: "Myslím, že je po ní, doktore."

Dr. BENWAY: "No, to se stává." Kráčí místností k lékařskému pokoji. "Nějakej zasranej feťák mi říznul kokain práškem na hajzly! Sestro! Pošlete chlapce, ať vezme na tenhle recept dvojitou dávku!"

Dr. Benway operuje v posluchárně zaplněné studenty: "A teď, chlapci, tuto operaci neuvidíte moc často, což má také svůj důvod... Poznáte, že nemá absolutně žádnou medicínskou hodnotu: Nikdo už neví, jaký byl její původní smysl a účel a zdali vůbec nějaký měla. Já osobně si myslím, že šlo od samého počátku o čistý umělecký výtvor.

Stejně jako se toreador dostává svým umem a zručností z nebezpečí, jež sám vyvolal, tak i chirurg při této operaci záměrně svého pacienta ohroží a pak ho s podivuhodnou rychlostí a hbitostí zachrání v posledním možném zlomku vteřiny před smrtí... Viděl někdo z vás hrát dr. Tetrzziniho? Hrát říkám po zralé úvaze, neboť jeho operace, to byla přímo představení. Začínal tím, že přes celý pokoj mrštil po pacientovi skalpel a pak nastoupil jako baleták. Jeho rychlost byla obdivuhodná: "Nedám jim čas zemřít," říkával. Nádory ho přiváděly do zuřivého vzteku. "Zasraný neukázněný buňky" prskal a blížil se k tumoru jako rváč s nožem.

Do operačního divadla se vrhá mladý muž, tasí skalpel a žene se po pacientovi.

Dr. BENWAY: "Espontaneo! Zadržte ho, dřív než mi tu vykuchá pacienta!"

(Espontaneo je termín z býčích zápasů, označuje diváka, který se vrhne do arény, vytáhne ukrytý rudý toreadorský pláštík, a než ho z arény vyvedou, pokusí se o několik výpadů proti býkovi.)

Zřízcenci se perou s espontaneem, který je nakonec vyhozen ze sálu. Anesteziolog využívá zmatku a páčí pacientovi z úst velkou zlatou plombu...

Míjím pokoj 1, ze kterého mě včera vystěhovali... Něco s těhotenstvím, předpokládám... Lůžkové mísy plné krve, vložek a bezejmenných ženských substancí, dost na to, aby znečistily celý kontinent... Jestli mě někdo přijde navštívit do mého starého pokoje, bude si nejspíš myslet, že jsem porodil nějakou zrůdu a ministerstvo zahraničí se to snaží ututlat...

Hudba ze Jsem Američan... Na tribuně potažené americkou vlajkou stojí starší muž v proužkovaných kalhotách a diplomatickém žaketu. Sešlý tenor, upnutý do korzetu - kostým Daniela Boonea na němpraská ve švech -, zpívá za doprovodu celého orchestru Pod hvězdnatým praporem. Při zpěvu lehce šišlá...

DIPLOMAT (čte z velké role telegrafní pásky, která stále nabývá a motá se mu mezi nohama): "A kategoricky popíráme, že by kterýkoli občan Spojených států amerických mužského pohlaví..."

TENOR: "Ó, pověz, zda vidíš..." Hlas se mu láme a přeskakuje do vysokého falzetu.

V kontrolní kabině si Technik míchá zaživací sodu a řihá do dlaně: "Prokletej tenor, dyk je to šmíra!" brumlá rozmzzele, "Miku! Ghrrr, a zvolání končí krknutím. "Vypni toho přihrátyho prďolu a dej mu růžový kalhotky. Od teďka má s náma utrum... Pusť tam tu atletiku Liz, tu, co má přešaltovaný pohlaví... Ta je aspoň pořádek tenor... Kostým? Jak já to mám do prdele vědět? Nejsem přece žádnéj přihrátej návrhář kostýmů z kostymérny! A co má bejt zas tohle? Celá kostymérna pro nespolehlivost uzavřena? A já jsem asi co, chobotnice, ne? Tak hele... A co třeba obvyklý číslo s Indiánama? Pocahontas nebo Hiawatha?... Ne, to není ono. Nějakej civil hned bude vtipkovat, že by se mělo Indiánům ustoupit a dát jim zase všechno zpátky... Uniformu z občanské války, seveřanský kabát a jižanské kalhoty, jako že už jsou zase na hromádce? Mohla by taky vystoupit jako Buffalo Bill nebo Paul Revere, anebo jako ten občanek; co se nechtěl vzdát sraní, tedy, myslím, co se Nechtěl vzdát se svou lodí, nebo jako voják z druhé války, bigoš nebo Neznámý voják... To by bylo asi tak nejlepší... Zakrejte ji nějakým pomníkem, ať není vůbec vidět..."

Lesbička, která je ukryta ve Vítězném oblouku z papírmáše se zhluboka nadechuje do svých mohutných plic a vydává strašlivý řev.

"Ó, pověz, zda Hvězdná vlajka ta ještě vlá..." Ve Vítězném oblouku se objevuje velká prasklina, odshora až dolů.

Diplomat se chytá za hlavu...

DIPLOMAT: "Že by kterýkoli občan Spojených států porodil v Interzóně či na jakémkoli jiném místě..."
"Nad zemí SVÓÓOBÓÓODYYYY..." Diplomátova ústa se pohybují, ale nikdo ho neslyší. Technik si zakrývá uši:
"Matičko boží!" křičí. Jeho zubní protéza se začne chvět jako brumle a náhle mu vylétává z úst... Podrážděně po ní chňapne, mine a jednou rukou si zakrývá ústa.
Vítězný oblouk se s trhavým, praskavým třeskem kácí a odhaluje Lesbicku, která stojí na podstavci a je oděna pouze do leopardího suspenzoru s obrovským vycpaným váčkem... Stojí tam, přiblíže se culí a napíná mohutné svaly... Technik se v kontrolní kabině plazí po zemi sem a tam, hledá své zuby a vykřikuje nesrozumitelné příkazy: "Hultražvukový!!
Vhyněte i mikhlofoni!"
DIPLOMAT (stírá si z čela pot): "Jakékoli stvoření, ať už by se na ně hodil jakýkoli popis..."
"A rekú domovem."
Diplomatova tvář je celá šedá. Zavravorá, škobrtne ve čtení, zhrouť se na zábradlí, z očí, nosu a úst mu chlístá krev a umírá na krvácení do mozku.
DIPLOMAT (skoro neslyšně): "Ministerstvo popírá... Neamerické... Bylo zničeno... Vlastně nikdy nebyla... Kategor..."
Umírá.
V kontrolní kabině explodují měřicí panely... Velké výboje elektřiny šlehají místností..., Nahý Technik, tělo spálené do červa, vravorá kolem jako nějaká postava z Götterdämmerung a dál ječí: "Hultuažvukový! Vhyphdouth!" Konečný výbuch spéká Techniku na kus škvarku.

Za noci prokázali
Že vlajka naše sláde zde...

Poznámky z návyku. Každé dvě hodiny si píchám Eukodol. Mám místo, kde mohu jehlu zasunout přímo do žíly, zůstává otevřená jako nějaká rudá podebraná ústa, nateklá a obscenní, a po píchnutí vypustí pomatou kapku krve a hnisu...
Eukodol je chemickou obměnou kodeinu - dihydro-oxy-kodein.
Tato látka působí spíše jako káčko než jako emko... Když si pichnete do žíly koks, je to přívál čisté rozkoše, rovnou do mozku... Po deseti minutách toužíte po dalším vpichu... Rozkoš morfinu probíhá v útrokách... Po páchnutí se pohroužíte do sebe... Intravenózní káčko se ale rovná elektřině prohnané mozky, aktivuje přímo kokainové spoje rozkoše... U káčka se nevyskytuje žádný abstinenci syndrom. Je to potřeba mozku samomého - potřeba bez těla a pocitu. Potřeba pozemského ducha. Touha po kokainu trvá pouze několik hodin, jen pokud jsou stimulovány káčkové kanály. Pak na to zapomenete. Eukodol je jako kombinace heráku a koku. Věřte Němcům, že namíchali opravdu hrozné svinstvo.
Eukodol je stejně jako morfin šestkrát silnější než kodein: Heroin je šestkrát silnější než morfin. Dihydro-oxy-heroin by měl být šestkrát účinnější než heroin. Je docela možné vyvinout drogu natolik návykovou, že by jedno jediné píchnutí vyvolalo závislost na celý život.
Pokračování poznámek z návyku: Když беру jehlu do ruky, mimovolně sahám po škrtidle levou rukou. Je to pro mě znamení, že si mohu píchnout do jediné použitelné žíly v levé ruce. (Pohyby při zaškrcování jsou takové, že obvykle zaškrčujete tu ruku, kterou sáhnete po pásu.) Jehla lehce vklouzne po hraně ztvrdlé kůže dovnitř. Opatrně hledám. Do stříkačky náhle vystřelí tenký sloupec krve a na okamžik je ostrý a pevný jako rudá struna.
Tělo ví samo, do které žíly si můžete píchnout a tuto znalost vám sděluje mimovolnými pohyby, které provádíte, když se připravujete ke vpichu... Někdy jehla reaguje jako proutkařova virgule. Někdy musím na zprávu čekat. Když ji ale dostanu, pokaždé napíchnu krev.
Na dně kapátka vykvetla rudá orchidej. Váhal celou vteřinu, pak stiskl baňku a pozoroval, jak se kapalina valí do žíly, jakoby vysáta tichou žízní jeho krve. V kapátku zůstal tenký měňavý povlak krve, bílý, papírový límeček byl celý prosáklý krví jako obvaz. Natáhl se a naplnil kapátko vodou. Když ji stříkal ven, vpich ho zasáhl v žaludku, jako hebký sladký úder.
Koukám se na špinavé kalhoty, měsíce jsem si je neměnil... Dny nepozorovaně plynou, navlečeny na injekční stříkačce s dlouhou nitkou krve... Zapomínám na sex i na všechny ostatní dráždivé rozkoše těla - šedý, bezvýrazný duch jdoucí po droze. Španělští chlapi mi říkají El Hombre Invisible -Neviditelný muž...

Každé ráno dvacet kliků. Užívání hetáku odstraňuje sice tuk, ale svaly nechává více méně netknuté. Feťák zřejmě nepotřebuje tolik tkáně... Bylo by možné izolovat molekulu heráku, která odstraňuje tuk?

Vlákárně stále víc a víc problémů, při kontrole reptání jako vyvěšený telefon... Trvalo mi celý den až do osmi večer, než jsem získal dvě krabice Eukodolu...
Dochází mi peníze i žíly.

Jedu dál na dluh. Dnes v noci jsem se probudil, někdo mi mačkal ruku. Byla to moje druhá ruka... Usnu při čtení a slova na sebe berou význam kódu... Jsem posedlý kódy. Člověk chytí řadu nemocí, jež přeslabikují šifrovanou zprávu...
Píchám si před D. L. Hledám na špinavé nahé noze žílu... Feťáci nemají kouska studu... Jsou hluší k hluboké nechuti druhých. Je otázkou, zda může existovat při absenci sexuálního libida stud... Feťákův stud mizí s jeho Nesexuální sociabilitou, jež je také závislá na libidu... Narkoman pojímá své tělo neosobně, jako nástroj ke vstřebávání média, v němž žije, a hodnotí svou tkáň chladným zrakem koňského handlíře. Tady to nemá cenu se pokoušet napíchnout.
Mrtvé rybí oči rychle přejíždějí po zpustošené žíle.
Užívám nový dluh prášku na spaní, Soneryl... necítíte se ospalí... Přenesete se bez přechodu rovnou do spánku, náhle vpadnete přímo doprostřed snu... Strávil jsem léta v zajateckém táboře a tvpěl podvýživou...

Prezident je feťák, ale kvůli svému postavení si nemůže práskat přímo. Takže fetuje mým prostřednictvím... Čas od času se spojíme, a já ho znovu doplním. Tato spojení připadají náhodnému pozorovateli jako homosexuální praktiky, skutečné vzrušení ale není v první řadě sexuální a k vyvrcholení dojde teprve při oddálení, když je opětovné nabití skončeno. Ztopořené penisy jsou uvedeny v kontakt - tuto metodu jsme používali přinejmenším zpočátku, ale body styku se opotřebovávají jako žíly. Nyní musím občas vsunout pyj pod jeho levé víčko. Samozřejmě ho můžu vždy nafetovat Osmotickým doplňováním, jež odpovídá vpichu do kůže, ale znamenalo by to připustit porážku: O. D. by Prezidentovi přivedilo týdny trvající špatnou náladu a mohlo by klidně rychle vyvrcholit atomovými jatkami. A Prezident platí za Nepřímý návyk vysokou cenu. Smířil se se ztrátou veškeré sebekontroly a je závislý jako nenarozené dítě. Nepřímý narkoman zakouší celou škálu subjektivního děsu, tiché protoplazmatické zuřivosti a mánie, odporné agónie kostí. Tenze narůstá a čirá energie bez emočního obsahu se nakonec rve tělem a pohazuje s ním sem a tam, jako když člověk přijde do styku s dráty vysokého napětí: Pokud je jeho doplňovací spojení přerušeno, upadá Nepřímý narkoman do tak prudkých elektrických konvulzí, až se mu otřesy uvolní kosti a on umírá tak, že se jeho kostra snaží vyskočit z jeho těla, které už nemůže snést, a prchá nejkratší cestou přímo k nejbližšímu hřbitovu. Vztah mezi N. N. (Nepřímý narkoman) a jeho D. S. (Doplňovací spojka) je tak intenzivní, že společnost druhého snesou pouze v řídkých intervalech a na velice krátkou dobu - tím myslím mimo doplňovací schůzky, kdy je veškerý osobní styk zatlačen do pozadí procesem doplňování.

Čtu noviny... Něco o trojnásobné vraždě v rue de la Merde v Paříži: "Vyrovnávání vroubků. ... Projíždím dál... "Policie identifikovala původce... Pepe El Culito... Malej Zasranec, láskyplná zdrobnělina." Opravdu to tak píší? ... Snažím se slova zaostřit... tříští se v nesmyslnou mozaiku...

Diplomatova tvář je celá šedá. Zavravorá, škobrtne ve čtení, zhrouť se na zábradlí, z očí, nosu a úst mu chlístá krev a umírá na krvácení do mozku.

DIPLOMAT (skoro neslyšně): "Ministerstvo popírá... Neamerické... Bylo zničeno... Vlastně nikdy nebyla... Kategor..." Umírá.

V kontrolní kabině explodují měřicí panely... Velké výboje elektřiny šlehají místností..., Nahý Technik, tělo spálené